

Arrest

nr. 160 915 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 januari 2005 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam daaromtrent op 15 juli 2005 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Door de verzoekende partij werd beroep ingediend bij de Raad van State, wat werd verworpen op 23 december 2008 bij arrest nr. 189 163.

1.2. Op 13 december 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van oud artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 31 augustus 2007 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is definitief.

1.3. Op 12 september 2007 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13). Het beroep dat verzoekster hiertegen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen op 28 november 2008 bij arrest nr. X.

1.4. De verzoekende partij diende op 27 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt afgewezen. Beroep werd aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23 mei 2012 werd deze beslissing ingetrokken en werd een nieuwe beslissing genomen die de aanvraag verwerpt.

1.5. Op 13 juni 2012 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze werd op 9 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Het ingestelde beroep werd op 27 september 2012 bij arrest nr. X verworpen.

1.6. Op 10 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze werd op 8 maart 2013 onontvankelijk verklaard bij gebreke aan buitengewone omstandigheden. Het beroep bij de Raad hiertegen is gekend onder nummer 124 858.

1.7. Op 8 maart 2013 werd deze onontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van buitengewone omstandigheden. Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 oktober 2015 met arrest nr. X.

1.8. Op 20 januari 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 januari 2015 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partij dient een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen om deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Bij arrest nr. X van 28 januari 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing.

1.9. Op 21 mei 2015 dient de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 8 juni 2015, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 21 mei 2015, onontvankelijk verklaard.

Op 19 juni 2015, werd door de ambtenaar-geneesheer een advies opgesteld.

Bij beslissing van 22 juni 2015 werd de aanvraag van 21 mei 2015 ongegrond verklaard (kennisgeving op 6 juli 2015). Zij stelde hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. De zaak is hangende en gekend onder rolnummer X. Ook in deze zaak dient een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen om deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Bij arrest nr. X van 28 januari 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing.

Op 20 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk, wat de verwerende partij niet betwist.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.2. Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift in een eerste onderdeel van het middel dat de schending aanvoert van:

“- **SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM**

- **SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU**

- **SCHENDING VAN ARTIKEL 5 TERUGKEERRICHTLIJN**

- **SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET**

- **SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991**

1. Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, op basis van een gebonden bevoegdheid (artikel 7, eerste alinea, 1° Vreemdelingenwet).

In alle omstandigheden dient de bevoegde overheid echter rekening te houden met **de concrete elementen**, in het bijzonder met het privé-, gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Dit geldt in het bijzonder, gelet op de hiërarchie des rechtsnormen.

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2. **Artikel 8 van het EVRM** is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van **artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn** (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. X in de zaak RvV X / IX).

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder heeft recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, zijn familie- en gezinsleven.”, waarmee de verzoekende partij algemene principes uiteenzet die niet worden betwist.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij:

“B. HET PRIVE- EN FAMILIELEVEN VAN VERZOEKSTER

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat uit de voorliggende feiten blijkt dat er sprake is van een privé-, gezins- en familielevens in hoofde van verzoekster dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen.

Zij heeft, enerzijds, een duidelijk privéleven opgebouwd door haar zeer langdurig (meer dan elf jaar!) en ononderbroken verblijf in België en, anderzijds, heeft zij een familielevens met haar zus (mevrouw X) met wie zij samenwoont in haar appartement.

Verzoekster verwijst hiervoor naar volgende feiten:

- zij verblijft al in België sinds 2004 (zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2005);
- zij verblijft ondertussen meer dan elf jaar in België;
- zij heeft België sindsdien niet meer verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);
- zij verblijft in België samen met haar zus, dewelke een legaal verblijf heeft (stuk 10);
- zij en haar zus wonen ondertussen gedurende reeds meer dan drie jaar in hun appartement te Anderlecht (stuk 11);
- door haar verblijf speelt het (sociaal) leven van verzoekster zich in België af en heeft zij alhier een duidelijke sociaal welzijn tot stand gebracht;
- zij is gedurende deze gehele periode niet in aanraking gekomen met het justitieel apparaat en vormt derhalve geen enkele bedreiging voor de openbare orde;
- zij lid is van omaniae vzw, een NGO, waarbij zij werkzaam is als vrijwilliger (stuk 7, 8 en 9).

Uit deze feiten en bewijselementen moet worden vastgesteld dat er inderdaad sprake is van een privé- en familielevens in hoofde van de verzoekende partij dewelke onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 7 Handvest.

Verzoeker wijst er expliciet op dat het opgebouwde privéleven van verzoekster, zelfs los van een gezins- of familielevens, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM (EHRM 18 oktober 2006, Üner v. Nederland, § 59).

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinslevens en anderzijds en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van **een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek** van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.”

Wat het bestaan van een gezinslevens betreft

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinslevens en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinslevens, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster houdt voor een gezinsleven te hebben met haar zus die een legaal verblijf heeft en waarmee zij gedurende meer dan drie jaren samenwoont.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster toont dergelijke bijzondere afhankelijkheid niet aan. Zoals de bestreden beslissing opmerkt verblijft verzoekster in het Rijk sedert 2004 en kwam haar zus toe in 2012. Het regelen van het huishouden terwijl haar zus zou studeren toont geen bijzondere afhankelijkheid in de zin van artikel 8 EVRM aan. Het samenwonen is recent en bovendien beslist terwijl verzoekster wist dat zij illegaal in het land verbleef. Bovendien wordt niet aangetoond dat een eventuele tijdelijke scheiding om de verzoekende partij toe te laten haar aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet elders in te dienen *in casu* een schending van artikel 8 EVRM zou teweegbrengen. Een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig gezinsleven wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekende partij voert in een derde onderdeel en vierde onderdeel aan:

"C. HET NAUWKEURIG ONDERZOEK VAN DE VERWERENDE PARTIJ ONTBREEKT

4. *Conform de vaste rechtspraak, dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te gebeuren en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

*Het blijkt niet dat de verwerende partij dergelijk **nauwkeurig** onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij **alle** elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen.*

Door de verwerende partij werd als volgt overwogen:

*"Uit de loutere omstandigheid dat zij **de afgelopen jaren** in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM" (eigen accentuering)*

*De verwerende partij neemt voor de beoordeling van het privéleven in overweging dat verzoekster dit "de afgelopen jaren" heeft opgebouwd. **Deze vage omschrijving en inoverwegingname voldoet niet aan de vereiste nauwkeurigheid waarmee het onderzoek door de verwerende partij dient te gebeuren.***

Verzoekster verblijft in België sinds 2004. Zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2005. Zij heeft onafgebroken in België verbleven, hetgeen door de verwerende partij op geregelde tijdstippen kon vastgesteld worden. Zij verblijft dan ook **meer dan elf jaar** in België.

Dit is toch ontegensprekelijk een zeer lange periode en bijgevolg een **zeer belangrijk en relevant element in de belangenafweging die door de verwerende partij moet worden gemaakt**.

Het is onnauwkeurig en daarmee in strijd met de vereisten van artikel 8 EVRM, dat de verwerende partij deze periode, bijna laconiek, beperkt tot “de afgelopen jaren”. Deze stelling is abstract en onnauwkeurig. Daarentegen dienen alle voor de belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar te worden betrokken, hetgeen niet het geval is als men het privéleven van verzoekster dermate vaag omschrijft.

Verzoekster heeft bovendien sinds haar aankomst in België het grondgebied niet meer verlaten, hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek. Ook deze vaststelling dient nadrukkelijk te worden afgewogen door de verwerende partij.

Het komt aan de verwerende partij dan ook toe om de voorliggende situatie concreet af te toetsen, op grond van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, wat niet is gebeurd.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, **een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben**. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen **steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging**. 5. Bovendien **miskent** de verwerende partij artikel 8 EVRM door te stellen dat de opbouw van een privéleven “geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM” kan teweegbrengen. Dit is uiteraard incorrect, aangezien op basis van bovenvermelde belangenafweging het mogelijk is dat de verwerende partij zich moet onthouden om verzoekster op gedwongen wijze het land uit te zetten.

De verwerende partij moet dit dan ook **concreet onderzoeken, wat niet gebeurd is**.

Hieruit volgt onmiddellijk dat de belangenafweging ten aanzien van het privéleven van verzoekster niet correct werd uitgevoerd.

6. Om deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

D. GEEN AFDOENDE MOTIVERING

7. BIJKOMEND, wijst de verzoekende partij erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging niet voldoen aan de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen van de verzoekende partij concreet werden overwogen.

De verwerende partij omschrijft in de bestreden beslissing, voor de beoordeling van het privéleven, immers dat verzoekster dit “de afgelopen jaren” heeft opgebouwd. Deze motivering is zeer vaag en voldoet niet aan de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster verblijft in België sinds 2004. Zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2005. Zij heeft onafgebroken in België verbleven, hetgeen door de verwerende partij op geregelde tijdstippen kon vastgesteld worden. Zij verblijft dan ook meer dan elf jaar in België. Dit is toch ontegensprekelijk een zeer lange periode en bijgevolg een zeer belangrijk en relevant element in de belangenafweging die door de verwerende partij moet worden gemaakt.

De zeer vage en onnauwkeurige overweging dat verzoekster “de afgelopen jaren” een privéleven heeft opgebouwd voldoet niet. Een afdoende motivering is dan ook niet aangetoond.

Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn met vasthouding. (zie: I. OPDEBEECK, *Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190*).

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

De door verzoekende partij aangehaalde internationale bepalingen vergen niet dat noodzakelijkerwijze het nauwgezet onderzoek in de bestreden beslissing wordt opgenomen indien recentelijk voor de bestreden beslissing al dergelijk onderzoek werd gevoerd, in het kader van een andere genomen beslissing. Wat betreft het voorgehouden privéleven, stelt de Raad vast dat op basis van de stukken in het administratief dossier dat verzoekster bewijzen voorlegde m.b.t. het bestaan van een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko v. Letland*, par. 95-96).

Ten deze dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij voorbijgaat aan recent genomen beslissingen voor de bestreden beslissing waarin wel degelijk een afweging wordt gemaakt en een nauwgezet onderzoek is geschied aangaande het privéleven en het gezinsleven van de verzoekende partij. De door de verzoekende partij aangehaalde internationale bepalingen voorzien niet dat de motieven van de belangenafweging die moet gemaakt worden noodzakelijkerwijze zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Wel wordt een nauwgezet onderzoek vereist, *in casu* verricht. In de beslissing die haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis afwijst en waarvan zij de schorsing heeft geactiveerd door middel van voorlopige maatregel (punt 1.8.) blijkt dat er nauwkeurig onderzoek is geschied naar het familieleven van verzoekster en een degelijke belangenafweging werd gemaakt. De door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen met name stelt de bestreden beslissing:

“De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds december 2004 in België zou verblijven; zij de Franse taal zou spreken en zij zich zou weten te integreren hebben in de samenleving waar zij de facto een onderdeel van zou uitmaken; betrokkene ondertussen zou hebben gedaan wat zij kon om haar toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten en zij daartoe een getuigschrift zou hebben behaald; haar leven zich volledig in België zou afspelen en zij de nodige inspanningen zou leveren om haar integratie volledig en vlot te laten verlopen, in het bijzonder het aanleren van de landstaal; zij verder zou wensen deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar zij thans deel van zou uitmaken en zij oprecht, werkbereid, taalvaardig zou zijn en ze normbesef ze hebben en zij ter staving een attestation de réussite d’une formation courte dd. 29.06.2012 voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 03.01.2005, werd afgesloten op 18.07.2005 met de beslissing ‘Oude asielprocedure – niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 19.07.2005.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Op 22.01.2009 werd de procedure voor de Raad van State eveneens negatief afgesloten.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat de behandeling van haar asielaanvraag en de procedure voor de Raad van State onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. (...) Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in

Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Bovendien verklaarde betrokkene bij haar asielaanvraag dat haar vader in het Noordwesten van Awom Guzang zou verblijven, samen met haar broer en zus.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich zeer waardig zou hebben gedragen en niet in aanraking zou zijn gekomen met het justitieel apparaat en de illegale situatie van een persoon de stap tot (kleine) criminaliteit erg zou vergroten maar betrokkene hier niet aan zou hebben toegegeven gedurende haar verblijf, wat zou bevestigen dat zij een waardig burger zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Verzoekster stelt betreffende de concrete elementen van haar privéleven:

“Verzoekster haalde daarom in haar regularisatieaanvraag aan dat:

- zij al in België verblijft sinds 2004 (zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2015);*
- zij ondertussen meer dan tien jaar in België verblijft;*
- zij sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);*
- zij in België verblijft samen met haar zus, dewelke een legaal verblijf heeft;*
- zij en haar zus samenwonen gedurende reeds meer dan drie jaar in hun appartement te Anderlecht;*
- door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;*
- zij gedurende deze gehele periode niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat en derhalve geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde*

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekster in België, zoals aangegeven in de regularisatieaanvraag, impliceert een sterke en intense binding met België.

(...)

Het enige concrete elementen waarover een uitdrukkelijke motivering is te vinden in de bestreden beslissing betreffen:

- het legaal verblijf dat verzoekster heeft gehad;*
- de duurtijd van het verblijf van de zus van verzoekster in België;*
- de vraag of verzoekster nog familie, vrienden of kennissen heeft in Kameroen;*
- en de vaststelling dat verzoekster niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat.”*

De beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt:

“Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde element dat verzoekster zagezegd reeds eerder een legaal verblijf zou hebben bekomen, waardoor dit niet als een eerste aanvraag tot verblijf zou kunnen worden beschouwd en dit haar aanspraak op basis van artikel 8 EVRM zou versterken, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 03.01.2005 een asielaanvraag indiende, waardoor haar verblijf werd toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Mevrouw wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Op 19.07.2005 werd haar asielprocedure negatief afgesloten, en was het verblijf van Mevrouw niet langer gewettigd.

Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest (nr. X) dd. 27.05.2009 het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien is betrokkene haar zus begin 2012 in België aangekomen, terwijl betrokkene reeds sinds december 2004 hier verblijft. Ze hebben bijgevolg zeven jaar zonder elkaar kunnen leven, betrokkene toont niet aan waarom de aanwezigheid van haar zus in België een buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Bovendien verklaarde betrokkene bij haar asielaanvraag dat haar vader in het Noordwesten van Awom Guzang zou verblijven, samen met haar broer en zus.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich zeer waardig zou hebben gedragen en niet in aanraking zou zijn gekomen met het justitieel apparaat en de illegale situatie van een persoon de stap tot (kleine) criminaliteit erg zou vergroten maar betrokkene hier niet aan zou hebben toegegeven gedurende haar verblijf, wat zou bevestigen dat zij een waardig burger zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving..”

Gelet op het gestelde in de bestreden beslissing en in hoger geciteerde beslissing die de vraag tot regularisatie afwijst kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat geen belangenafweging werd gemaakt. Deze afweging is kennelijk redelijk. Waar ter terechtzitting nog wordt gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij vrijwilligerswerk verricht en hiervoor verwijst naar haar toegevoegde stukken, ziet de Raad niet in dat dit element dermate zwaarwichtig doorweegt in haar privéleven dat dit een schending van artikel 8 en de andere door verzoekende partij aangehaalde internationale bepalingen zou teweeg brengen. De verzoekende partij toont overigens daarnaast geen nieuwe elementen aan die van aard zijn dat de verwerende partij een bijkomende belangenafweging had dienen te verrichten gelet op het recente karakter van de onder punt 1.8 beschreven beslissing. De bestreden beslissing kon *in casu* dan ook volstaan met de verwijzing naar de eerdere afwijzingsbeslissingen in de tal van procedures die de verzoekende partij voerde.

Voorts worden er geen onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57.).

De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij al sedert 2005 in het Rijk verblijft en houdt dus rekening met de lange duur, in tegendeel met wat de verzoekende partij suggereert. Ook het drie jaar samenleven met haar zus wordt beoordeeld en de bestreden beslissing ontkent geenszins dat de verzoekende partij een sociaal leven heeft opgebouwd en dat zij niet het Rijk heeft verlaten. De bestreden beslissing wijst erop dat, met uitzondering van de procedure van de asielaanvraag het verblijf illegaal was.

De Raad benadrukt dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Dit geldt des te meer nu verzoekster in gebreke blijft om enige hinderpaal aan te duiden die het onmogelijk maakt of bijzonder moeilijk om haar privéleven in het land van herkomst verder te zetten en uit te bouwen. Voorts toont verzoekster niet aan dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om het feitelijk gezinsleven met haar zus in Kameroen verder te zetten. Zij blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken dat haar zus haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Verzoekende partij heeft een veel langer leven opgebouwd in Kameroen dan in het Rijk en is pas op volwassen leeftijd in het Rijk toegekomen. Het is onwaarschijnlijk dat zij haar vroeger sociaal leven al daar niet kan heropnemen.

Er kunnen in deze stand van het geding geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een feitelijk gezinsleven of privéleven in Kameroen.

Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat het EHRM er inzake immigratie aan heeft herinnerd dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67) De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen in de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing leidt daarenboven niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar zus zo deze verblijfsgerechtigd zou zijn of verkiest in het Rijk te verblijven, met haar verder te onderhouden.

Nu de verzoekster niet concreet aantoont dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om haar feitelijk gezinsleven met haar zus en privéleven in Kameroen verder te zetten, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat inzake migratiecontrole. Een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM, met name een verplichting voor de Belgische staat om verzoeksters feitelijk gezinsleven op Belgisch grondgebied te handhaven, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Voorts is het motief dat stelt dat het onwaarschijnlijk is dat er voor de verzoekende partij geen binding meer is met haar herkomstland en zij al daar geen kennissen of familie zou hebben niet kennelijk onredelijk indien de lange duur van haar verblijf in het herkomstland voor haar komst naar België in acht wordt genomen temeer haar zus recentelijk naar België is gekomen.

Prima facie kan aldus niet worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 Handvest Grondrechten EU of van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De verzoekende partij heeft in het kader van haar aanvragen en beroepen de mogelijkheid gehad nieuwe elementen aan te halen en met uitzondering van het vrijwilligerswerk brengt de verzoekende partij *prima facie* ook thans geen nieuwe elementen aan die van aard zijn dat een schending van voormelde bepalingen worden veroorzaakt. Dit onderdeel van het middel lijkt derhalve niet ernstig.

3.3.2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij verwijst naar haar gezondheidstoestand die ook beschreven staat in de beslissing onder punt 1.9. waarvan de verzoekende partij de schorsing is geweigerd bij arrest van de Raad zetelend in uiterst dringende noodzakelijkheid gewezen op 28 januari 2016. Zij beschrijft haar gevolgen van haar ziekte ter gelegenheid van de vasthouding indien zij niet beschikt over de nodige medicatie. Voorts verwijt zij de bestreden beslissing geen rekening te houden met haar gezondheidstoestand en geeft zij een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 3 EVRM.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen toevoegt dan deze gekend bij haar aanvraag omschreven onder punt 1.9. Verder blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij indiende tegen de onder punt 1.9 omschreven beslissing geenszins de schending van artikel 3 EVRM heeft aangehaald. Ook blijkt uit het arrest, vernoemd onder punt 1.9 dat is gebleken dat de ambtenaar-geneesheer op goede gronden en zich steunend op bronnen die zich bevinden in het administratief dossier oordeelde dat de nodige medicatie voorhanden is in Kameroen. De stukken die de

verzoekende partij bijbrengt vermogen niet deze conclusie te wijzigen daar de medische informatie waar de verwerende partij zich op steunt concreter is dan de deze informatie. Het kan overigens niet de bedoeling zijn van huidige procedure dat de verzoekende partij zonder nieuwe elementen toe te voegen een herbeoordeling vraagt van de schorsing van de beslissing die haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter afwijst.

Voorts wijst de Raad op het volgende:

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants' circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals' fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost.”

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

“4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat haar ziekte haar in een dermate uitzonderlijke situatie brengt, zoals bedoeld in voormelde rechtspraak.

Voorts is er geen schending van artikel 3 EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden*; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden*; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland*). Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

Het gegeven dat de omstandigheden voor de verzoekende partij in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, *Bensaid./United Kingdom*, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

Voorts volstaat de vaststelling dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de drie gevoerde procedures i.v.m. aanvragen door de verzoekende partij ingediend op grond van artikel 3 EVRM. Er wordt niet vereist dat, gelet op het recent karakter van de laatste beslissing omtrent dergelijke aanvraag en gelet op het gegeven dat de verzoekende partij geen nieuwe medische elementen aanbrengt dat de verwerende partij haar motieven herhaalt.

Prima facie maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende

precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM en van artikel 7 van het voornoemde Handvest en verwijst zij naar haar uiteenzetting van de middelen. Zij herhaalt de elementen die zij aanhaalde in de aanvraag waarvan sprake onder punt 1.8 en 1.9..

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van deze grieven niet worden gevolgd. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN